

Byl jednou jeden bohatý král a ten měl na zahradě pěkný strom, byla to jabloň. Jednoho podzimního dne se procházel po své velké zahradě a přitom si vzpomněl na svůj strom a v ústech se mu začaly sbíhat sliny. Dostal chuť na jablka. Přišel tedy k té krásné jabloni, ale ať se díval jak se díval, žádné pěkné jablko nenalezl, jen shnilé plody a ošklivá, kyselá pláňata. Zavolal si tedy zahradníka a řekl mu: „Ta jabloň už zase nic pořádného nenese. Poraz jí! Proč by tu měla stínit?“ Ale králův zahradník se jí zastával: „Králi, počkej ještě jeden rok, zkusím jí okopat, pohnojit a za rok třeba ponese ovoce. A když ne, dáš jí pokácet.“
(Lukáš 13,6-9)

ZÁKLADNÍ ROZVRH

- **Láska** *Svět bez lásky znamená samotu*
Láska znamená vystoupit ze svého úkrytu, riskovat, nechat druhého ať ochutná mé ovoce. To je velmi nebezpečné, protože ovoce není jen dobré a v skrytu duše se skrývají tajemství. Láska znamená nechat je odhalit. Svět bez lásky, jejímž zdrojem je Bůh, znamená samotu sám se sebou a tedy sobectví.
- **Radost, Pokoj, Trpělivost** *Když se člověk vydá, nalezne své místo*
Člověk nemůže ničeho z toho dosáhnout pokud neuctívá. Jinak – dokud si člověk neuvědomuje, že je součástí něčeho většího než je on sám, velkého příběhu, a dokud nepozná, že autor tohoto příběhu je dobrý, nemůže spočinout. Nemůže zůstat na místě ani vteřinu.
- **Laskavost, Dobrota** *Podle svých činů poznáš, kdo je tvým pánem*
Dobrý člověk z dobrého pokladu srdce vynáší dobré; zlý člověk ze zlého pokladu vynáší zlé. (Matouš 12:35) Strom se pozná po ovoci a člověk po činech.
- **Věrnost** *Být křesťan, znamená cenit si Boha více než sebe*
Je-li víra jen osobní názor a vztah je založen jako oboustranně výhodný obchod, pak pro věrnost není ve světě žádné místo. Pokud víra znamená pravdu a vztah lásku, pak se věrnost stává tím čím je v příbězích o hrdinech a tradičních pohádkách. Věrnost navzdory všemu.
- **Tichost, Sebeovládání** *Člověk není svým pánem, svoboda je dar*
Platón si myslel, že když člověk pozná co je dobro, tak jej bude dělat. Není tomu tak, člověk není svým pánem a dokud nesvěří vládu nad sebou Bohu, nikdy se nebude ovládat, nikdy se neztiší jeho já.

PRŮVODNÍ VERŠ

Zůstaňte ve mně a já ve vás. Jako *větev* nemůže nést ovoce sama od sebe, pokud nezůstane ve kmeni, tak ani vy *nemůžete nést ovoce*, pokud nezůstanete ve mně.

Jan 15,4

POROVNÁNÍ OVOCE DUCHA

Podle Galatským 5,19-23

		Nová smlouva	Ekumenický překlad	Nová Bible Kralická
Láska	✘	Cizoložstvo Smilstvo Nečistota	Necudnost Nečistota	Cizoložství Smilstvo Nečistota
Radost	✘	Bezuzdnost	Bezuzdnost	Nestydatost
Pokoj	✘	Modloslužba Čarování Nepřátelství	Modlářství Čarodějství Rozbroje	Modlářství Čarování Nepřátelství
Trpělivost	✘	Svár	Hádky	Svárlivost
Laskavost	✘	Žárlivost Hněvy	Žárlivost Vášeň	Nevraživost Zloba
Dobrota	✘	Stranictví Rozdělení	Podlost Rozpory	Soupeřivost Roztržky
Věrnost	✘	Sekty Závisti Vraždy	Rozkoly Závist	Sekty Závidění Vraždění
Tichost (Mírnost - NBK a NS)	✘	Opilství	Opilství	Opilství
Sebeovládání (Zdrženlivost - NBK)	✘	Hýření	Nestřídmost	Obžerství

Není úplně nutné to vidět jen takto v protikladech, ale je dobré si všimnout, co je opakem ovoce Ducha.

Láska	⇒	Svět bez lásky znamená samotu a z ní pramenící sobectví. Když si člověk nevybere komu se vydá, zotročí jej něco co si nevybral.
Radost	⇒	Když člověk nezakusí radost z Boha, jeho touha zůstane nenaplněná a on se marně bude pokoušet ji upokojit – nikdy nebude mít dost.
Pokoj	⇒	Člověk potřebuje někomu patřit, být součástí něčeho velkého, a jestliže se nevydá Bohu, něco jiného si jej přivlastní a bude způsobovat neklid.
Trpělivost	⇒	Jen pevná víra, že Bůh je dobrý, dá člověku sílu nebojovat sám za sebe.
Laskavost	⇒	Nejsem-li spokojený, a to mohu být jen v Bohu, nedokáži přát spokojenost druhým. Bez zakotvení v Bohu člověka šíří touha aby nikdo neměl víc.
Dobrota	⇒	Bez Boží přejícínosti se z dobroty stává vypočítavý obchod.
Věrnost	⇒	Když člověk nemá pevnou víru ve věc které slouží, opustí ji a začne sloužit sám sobě a své moci.
Tichost (Mírnost)	⇒	Nemá-li člověk v nitru pokoj, nesmí nikdy zastavit stálý příval „zábavy“, protože jinak k němu pronikne hlas nepokojného nitra, bez jistoty v Bohu nelze spočinout.
Sebeovládání (Zdrženlivost)	⇒	Člověk není svým pánem, nedokáže ovládnout sám sebe a dokud nesvěří vládu nad sebou Bohu, nikdy se nezastaví včas.

POHÁDKA O PĚTI STROMECH

Jaká země, takový král – říká se. To o této zemi rozhodně neplatilo. Země byla veliká a divoká. Na pláních a v údolích se proháněla stáda divokých koz, v lese, za temných nocí, lovily šelmy své kořisti a v horách se skrývala neznámá tajemství. Král byl malý a klidný. Pohyboval se pomalu a důstojně. Jeho tvář se často mračila od usilovného přemýšlení. Na poradách si však počínal bystře a své zemi vládl rozumně. Lid si jej oblíbil a jeho děti také. Se svou ženou, veselou a milou dámou, měl pět synů a dvě dcery.

V tento čas, o kterém vyprávím, už královny děti nebyly dětmi. Byly to dvě spanilé dívky s dlouhými vlasy oblečené v hedvábných šatech zdobených tak, jak se na princezny sluší. Když vycházely na trh nebo k tanci, nechyběly jim stříbrné korunky, zdobící hladké čelo, ani zářivý úsměv a růžové líce. Mládenci byli urostlí a opálení. Čas, který strávili na lovu je vytesal do pevných tvarů a zpod víček jim vykukovaly zářivé oči s mírným pohledem a uličnickou jiskrou, když si dobíraly své sestry pro nějaké škobrtnutí. Ale běda tomu, kdo by se opovážil na princezny třeba jen křivě podívat. Hned by měl co dělat s pěti bratry.

Jednoho dne se král procházel po tržišti, spokojeně se díval na ten ruch před sebou a kolem sebe. Odpovídal na pozdravy od šlechticů a mírně pokyvoval hlavou, když se mu ukláněli poddaní. Procházel se a pozoroval co je nového a jaké to podivné věci přivážejí cizinci do jeho království. Občas se zastavil a nějakou zajímavou věc si prohlédl. Vtom ale k němu přistoupil jakýsi snědý cizinec. Ukláněl se až k zemi a ukazoval směrem ke stánku s ovocnými stromy. Král vůbec jeho řeči nerozuměl, ale nechal se zlákat cizincovou neodbytností. Když se přiblížili ke stánku, přiběhl k nim nějaký mladík, zřejmě cizincův syn, také se ukláněl a pak začal překládat, co mu otec říkal:

„Budte zdrav vaše výsosti, přicházíme ze vzdálené země Palestiny a přivážíme světový unikát, vaše výsosti. Pohleďte na tyto stromy. Přistupte, prosím, blíže a nahlédněte sám, že daleká cesta jim nijak neuškodila. Tyto stromy, vaše výsosti, tyto stromy nemají ani ve velikém Babylóně. Hle, jejich plody jsou vzácnější nežli zlato, ba i diamant či perly. Nahlédněte zde na dokonalou stavbu větví, hladkou kůru, dotkněte se jí, vaše výsosti. Vaše výsost jistě hned pozná, že tyto stromy nejsou obyčejné. Zde tento první, jeho plody jsou láska, a zde tento plodí radost, pokoj a trpělivost, nebo tento, vaše výsosti, plodí laskavost a dobrotu. Vedle něho věrnost a ten vzadu, tamten, na něm naleznete plody tichosti a sebeovládání. Kdybyste, vaše výsosti, koupil tyto stromy svým synům. Nebyl by to snad vhodný dar? Dar hodný vás, vaše výsosti, a vaší rodiny, vaše výsosti?“

Králi se cizincova řeč zalíbila a proto ihned rozkázal zaplatit kolik si bude žádat a přivést stromy na hrad. Odpoledne pak zavolal svých pět synů a stromy jim daroval, jak mu poradil cizinec. Princům však neprozradil, co se na kterém stromě má urodit, pouze naznačil, že jejich plody jsou velmi vzácné a nabádal své syny, aby o ně dobře pečovali.

Synové poslechli otce a o zvláštní dar se dobře starali. Stromy byly opravdu ve výborném stavu a rychle zakořenily. Zakrátko na nich vyrašily pupence a rozvily se první květy. Jaro však uplynulo jako voda, po něm i léto a princové na podzim zvědavě očekávali, jaké plody se na jejich stromech urodí. Minulo však září, po něm i říjen a plody nikde. Nakonec stromkům začalo zlátnout listí, přišla zima a princové pochopili, že letos žádné plody nebudou. Druhého roku se vše opakovalo. Na jaře stromy vykvetly a na podzim žádné plody nepřinesly. Po několika letech zůstaly stromy v zahradě jen pro svůj neobvykle krásný květ.

Pak jedou král onemocněl, byl už stár, a nemoc mu dělala starosti. Přestože se zakrátko zase uzdravil, přinutilo jej to přemýšlet o nástupníkovi. V této zemi to nebýval samozřejmě nejstarší, kdo se stal králem, nýbrž ten, kdo byl nejmoudřejší, koho otec vybral. Proto král přemýšlel a nástupnictví mu dělalo velkou starost. Jednoho večera se procházel zahradou a prohlížel vzrostlé stromy, když tu dostal nápad. Hned neobvykle rychle spěchal domů a svým synům oznámil, že už se rozhodl, kdo bude králem, až on zemře. Synové napjatě čekali, nevěděli, koho asi král vybral. Moudrý král však oznámil věc jinak, než čekali – králem se stane ten syn, kterému jeho strom přinese plody.

A protože žádný z princů netušil, jak přimět svůj strom, aby plodil, rozloučili se s otcem i matkou, objali sestry a vyrazili do světa, hledat radu a pomoc.

LÁSKA

Pět princů se vydalo do světa hledat radu, jak přimět stromy, aby plodily. Nejstarší z nich, jmenoval se Jan, vyrazil malou pěšinou směřující k severu. Šel kam jej nohy nesly, netušil kam by měl zamířit a tak den za dnem pokračoval ve své cestě. Šlo se mu příjemně, les byl teplý a voňavý, poskytoval prostor pro dobrý lov.

Sedmého dne však dorazil k horám. Byl už večer a Honza po levé straně spatřil rudý kotouč sklánějící se za západními štíty. Druhý den vstal časně, sbalil zásoby a pln energie vykročil vstříc horám, jejichž hřebene, ačkoli se zdál blízko, dosáhl teprve k večeru. Začal vát studený vítr a Honza nemohl spát. Skrčil se za jeden z kamenů a pozoroval vrcholky před sebou. Představoval si malou postavičku, sám sebe, jak prochází údolími i hřebeny, a tak zdolává jeden za druhým, až... Co vlastně? Nevěděl a tak nechal postavičku ve svých představách putovat dál a dál až tam kde se poslední vrchol sléval s oblohou a pak ji nechal vystoupat až na nebeskou klenbu a dívat se dolů.

Až se mu z té představy zatočila hlava. Sám maličký človíček uprostřed rozlehlé oblohy. Přišlo mu ho líto a tak se tam přestal dívat a ve svých představách se vrátil sám k sobě, cítil se podobně jako postavička v jeho představách, sám s úkolem, o kterém neví, jak by jej měl splnit. Zachumlal se do svého pláště a brzy usnul.

Zakrátko, ještě byla tma, jej vzbudil podivný pocit vlhkosti. Už v polospánku zaslechl šum deště, otočil se a jeho obličej zalil proud vody z mraků. To bylo nepříjemné probuzení! Jak mohl spát tak tvrdě? Nyní byl promočený až na kůži. Vítr, který mezitím zesílil, kradl i poslední zbytečky tepla a Honza se třásl zimou. Šedá pochmurná obloha jakoby se vlila i do něho, celý rozmrzlý začal Honza kvapně sestupovat do údolí, kde by se mohl skrýt.

Stráž byla strmá a plná drobného šterku. Proudny vody v něm tvořily cestičky a Honza spěchal dolů. Prochladlé nohy mu klouzaly na nedobrému terénu. Jedno neopatrné šlápnutí a Honza sebou praštil na svah. A už se drobné kamínky řítí dolů. Suť se žene. Honza zatíná prsty do hromad kamení. Vše se ale pohybuje s ním. Suťová lavina s sebou bere i zbytky hlíny a bahnitá kaše unáší Honzu dolů. Rychlost se zvyšuje. První stromy se blíží. Vtom náraz a tma. Lavina zalila okraj lesa a zastavila se. Někde tam uprostřed ní zůstal princ.

Oheň plápolal a voněl. Honza otevřel oči a spatřil vnitřek chaloupky a krb s ohněm. Byl potlučený a unavený, ale ležel na pohodlném loži. Když se otočil, spatřil svého hostitele. Ten přistoupil a podal mu chladivý nápoj. Honza cítil, jak se mu vrací životní síla. Pohlédl neznámému do očí a pocítil teplo jaké už dlouho ne. Jeho pohled byl svěží a hluboký, odrážely se v něm léta zkoumání a bádání.

Pobývali tak několik dní, aniž kterýkoli z nich promluvil. Honza, jakmile mohl, začal pomáhat s pracemi, na které stačil, a tak se stalo, že osmého dne večer se oba po dokončené práci posadili k teplému krbu. Oheň zářil a zahříval dva obyvatele chaloupky v údolí.

„Vy máte lidi rád, že?“ prolomil mlčení Honza, „cítím z vás takové přátelství jaké jsem nikde necítil ani neviděl.“

„Je snadné mít rád lidi pokud nejsou žádní nablízku.“ odpověděl mu zamyšleně cizinec.

„Ale já jsem nablízku.“

„Ne ty sedíš vedle mě, ale jsi daleko, jsi sám.“

Princ chvíli zamyšleně mlčel a pak začal cizinci vyprávět o sobě, o království i o zvláštních stromech a ještě podivnějším rozhodnutí svého otce. Když domluvil, cítil se hned mnohem volněji.

Cizinec dlouho nic neřikal, až teprve když si Honza začal myslet, že usnul, cizinec tiše promluvil a pak už z něho plynul proud tichých a hlavně pravdivých slov: „Víš, tvůj strom je jako ty a ovoce se na něm neurodí, dokud také ty neponeseš ovoce, tvůj otec moudře rozdělil stromy, ovocem, které tobě chybí, je láska, poslouchej nyní proč...“

CO CIZINEC POVĚDĚL

a) Vše poměřuješ svým užitekem

Už od chvíle kdy jsi byl malinký človíček jsi si zvykl hodnotit věci podle toho co ti přinášejí. Jídlo je dobré? Tak budeš papat. Není? Tak nebudeš. Když byl trest horší, než jak byl velký užitek ze špatné věci, tak jsi byl hodný. Když sis myslel, že se trestu vyhneš, nebo byl trest nízký, tak jsi zlobil. Dokud jsi byl malý, dalo se takové chování omluvit s tím, že ještě nerozumíš, jak je to správně. Ale ty jsi tak zůstal i nyní. Děláš ty věci, u kterých je užitek větší, než nepříjemnosti. Když se rozmýšlíš co udělat, nehledáš, co je dobré, ale co je pro tebe užitečné. A pokud se rozhoduješ podle svědomí, tak jen proto, že výčitky by byly horší, než užitek ze špatnosti.

Myslíš si, že smyslem života je mít se dobře. Není!

b) Jsi sám o samotě se sebou

Už sis zažil, jak lidé dokáží být zlí a ublížit druhému. Poznal jsi jaké to je, když někdo, komu jsi věřil, se obrátí proti tobě, a snad si to ani neuvědomí. Myslel sis, že smyslem života je mít se dobře a lidé ti v tom zásadním způsobem bránili. Proto sis na ně začal dávat pozor, neříkal jsi jim věci, které by tě mohly ohrozit. Občas jsi naopak pověděl něco, co ti mohlo pomoci. Nebyl jsi pravdivý a brzy jsi zjistil, že předpokládáš, že druzí také nejsou. Přestal jsi lidem věřit, protože sám jsi byl nedůvěryhodný. A náhle jsi sám, za hradbou, která tě měla chránit. A vůbec to není lepší, ale horší.

c) Projev odvahy a dej se někomu poznat

Leviticus 19:18; 1 Janův 4:8; Kazatel 4:9; 1 Janův 4:20

Jediný způsob jak mít přítele, je být sám přítelem. Jinak – bez lásky musíš být sám. A ty jsi sám. Proč, to už jsem ti říkal, nyní ti chci povědět co s tím. Považuješ za příliš důležité mít se dobře, a právě to způsobuje, že se máš špatně. Účelem života je mít rád. Nejen lidi (ale to si povíme později). Důvěřuj někomu! Zruš svoje zásady, které tě měly chránit a riskni to. Já vím, chce to odvalu, ale půjde to, když...

→ Bez Ježíše to nejde

Jan 15,4; Galatským 5:22; Jakubův 4:7b

Ano, půjde to, ale má to jeden háček. Je to totiž velmi odvážné a nelehké a tak neznám nikoho kdo by to dokázal sám. Ostatně, co dokáže člověk sám? To už jsi zkoušel kolikrát. Chceš-li aby tvůj strom přinesl ovoce, lásku, musíš jej také nést – to znamená, mít rád. Není to moc dlouho co žil v Palestině, odkud pocházejí ty stromy, Ježíš. On byl Boží syn a řekl: „Zůstaňte ve mně a já ve vás. Jako větev nemůže nést ovoce sama od sebe, pokud nezůstane ve kmeni, tak ani vy nemůžete nést ovoce, pokud nezůstanete ve mně.“ Je to pochopitelné, vždyť láska je ovoce Božího Ducha. Znamená to toto: Když nebudeš tak blízko Ježíši, že už to blíže nepůjde, když mu nebudeš tak blízko, jako větev ke kmeni ze kterého vyrůstá, tak zůstaneš sám. Pokud se přiblížíš k Ježíši, přiblíží se on k tobě, budeš přítelem a budeš mít přítele, opravdu.

POKRAČOVÁNÍ PŘÍBĚHU

Tady cizinec skončil s dlouhou řečí. Z ohně už zůstaly jen žhavé uhlíky a oni oba dva zůstali sedět a dívali se jak žhnou. Honza přemýšlel o tom co slyšel. Cizincova slova trefila do černého, ten člověk měl zkrátka pravdu. Jak tak Honza přemýšlel, vzpomněl si na cizincova slova o přibližování se Ježíši. Nevěděl jak by to měl udělat, ale tak nějak cítil, že v tom bude klíč. A jak tak přemýšlel, náhle se po jeho tvářích začaly kutálet slzy. Po dlouhé době to byly první slzy, ve kterých nelitoval sám sebe. Litoval času, ve kterém neměl rád lidi, kteří mu byli nablízku. Litoval, že mít se dobře, se mu stalo tím nejdůležitějším. Nyní moc chtěl mít někoho rád. A pak najednou byl u Ježíše tak blízko jako větev ke kmeni. Byl si tím jist. Ježíš se stal tím prvním, koho měl doopravdy rád.

Ještě krátký čas zůstal v cizincově chaloupce. Pak se rozloučil a vydal se na cestu zpět. Král se velmi podivil, když viděl nejstaršího syna přicházet za necelý měsíc, a ještě k tomu s úsměvem na tváři. Honza se však jen usmíval. Věděl, že nyní musí pracovat na svém ovoci, mít rád svého tátu, mámu i sestry a bratry samozřejmě také, až se vrátí. Velmi se na ně těšil. Možná nakonec ještě více než na podzimní čas, kdy, jak věřil, se na jeho stromě objeví plody.

K DĚTEM

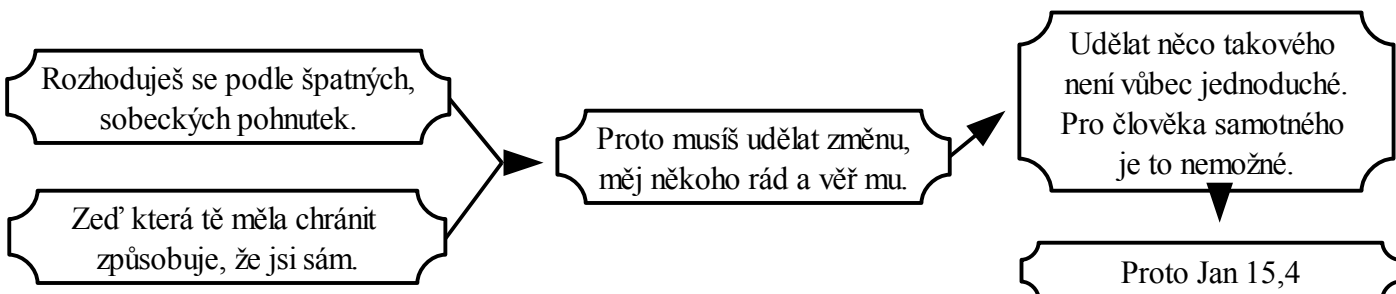
→ Obrácené

Příběh skončil, ale zkus přemýšlet. Kdybys ty dorazil k cizincově chaloupce, nepověděl by ti něco podobného? Nehodnotíš také věci podle toho jak jsou užitečné tobě? A nebo přemýšlíš příliš nad tím, jak se mít dobře? Bojíš se mít rád. Věřit někomu? Pokud jsi už uvěřil Pánu Ježíši a přesto nyní vidíš, že toto je pravda, připomeň si, nemůžeš nést ovoce, mít rád, pokud nezůstaneš v Ježíši. Tak blízko k němu jako větev ke kmeni. Proto právě teď je pro tebe čas. Modli se a vrať se k Ježíši. Chtěj mu být tak blízko, že už to blíž nepůjde. A když budeš chtít můžeš (_uved' přesné místo, čas a jak má dát najevo zájem_) přijít za mnou, nebo někým jiným z vedoucích a můžeme se modlit spolu.

→ Neobrácené

Jsi mezi námi ale také ty, kterému, když řeknu, že láska je ovoce Božího Ducha, tak to zní stejně, jako bych mluvil Japonsky. Také ty přemýšlej. Pokud to, co jsi slyšel a čemu jsi rozuměl, pasuje na tebe, tak můžeš zkusit mluvit s Ježíšem – zkrátka řekni co cítíš a chceš, v duchu nebo nahlas, jako by Ježíš stál přímo před tebou. Nebo se (_uved' přesné místo, čas a jak má dát najevo zájem_) sejít se mnou nebo jiným z vedoucích a ptát se, nebo vyprávět, budeme ti rádi naslouchat nebo pomáhat.

STRUKTURA LEKCE

RADOST, POKOJ, TRPĚLIVOST

Také druhý princ, jmenoval se David, se vydal na cestu. Také neměl tušení, kde by měl hledat radu. Vykročil na neznámou cestu směřující k východu. Šel zeleným lesem, ale moc si cestu neužíval. Nebyl rád sám. Cesta lesem mu byla nepříjemná. Neviděl svěží zeleň, necítil vůni lesa a neslyšel zpěv ptáků. Cítil nebezpečí. Zostřené smysly vnímaly každý detail. Každé šustnutí. Tak šel den za dnem a cesta byla namáhavá a únavná. Už aby les skončil.

Sedmého dne večer se obloha zatáhla. Ve vzduchu byla cítit blížící se bouře. David se začal poohlížet po noclehu v suchu. Nechtěl teď ještě nastydnout. To by zkazilo celou jeho cestu. Musí na sebe být opatrný, má-li něčeho dosáhnout. Štěstí mu však přálo. Mezi stromy spatřil jakousi kruhovou chýši. Došel k ní a zjistil, že je téměř prázdná, jen jakýsi tmavý kámen ležel uprostřed. David prohledal okolí, když však nenalezl nic nebezpečného, upokojil se a brzy spal. Zatím venku zuřila divoká bouře.

Ráno Davida probudil podivný ryk. Uvnitř chýše bylo šero, ale celý prostor jakoby naplnilo dunění bubnů a pravidelné výkřiky v neznámé řeči. Vyhlédl ven a spatřil skupinu asi dvaceti pomalovaných lidí, poskakujících a tančících kolem berana, kterého táhli pomalu, ale jistě k chatrči ve které se skryl před deštěm. Tu David pohlédl na kámen a pochopil, že vlezl do nějaké pohanské svatyně. Už chtěl vyběhnout ven, ale dovnitř právě vešla dvojice pomalovaných. Nejprve nebylo jisté kdo se více lekl. David byl ale rychlejší. Mnohem rychlejší. Vyskočil z chýše vedle jednoho z indiánů. Udělal kotrmelec a už hbitě prchal pryč. Vtom se také indiáni probrali z překvapení. Začali ve své řeči cosi vykřikovat a celá skupina vyběhla za Davidem.

David byl silný a obratný. Zhluboka dýchal a běžel divokým lesem. Byl dokonale probuzený a cítil se rozhodně lépe, než celou cestu předtím. Ano, byl v nebezpečí, ale alespoň nyní mohl něco dělat. Bylo to lepší, než nejistota, nerozhodnost a nervozita předtím. Uvažoval jasně. Zakrátko spatřil mělkou říčku. Aniž by zvolnil tempo, vběhl do ní a kus utíkal proti proudu. Nyní nezanechával stopu. Pak vyběhl na břeh. Stál na nějaké cestě a proti němu přijížděl vůz a na něm seděl jakýsi člověk v bílém plášti přes rameno.

Stačila krátká prosba a neznámý jej ukryl ve svém voze. Ale ukázalo se, že to nebylo třeba. Indiáni se už neukázali. David poděkoval a chystal se seskočit, ale cizinec jej chytil za ruku se slovy:

„Počkej mládenče, neutíkej, cestuj chvíli se mnou. Tuším, že máš důležité otázky.“

„Kdo jste pane?“ otázal se David nyní již opět znepokojeně.

„Doma jsem učitel, ale nyní jsem na cestách.“

„A čemu učíte, smím-li se ptát?“

„Smíš, učím vykládat zákon Mojžíšův a také prorocké spisy.“

Rozhovor pokračoval dál v podobném duchu a David začínal být netrpělivý, učitel byl moc zvědavý a ptal se na čím dál tím osobnější věci. Na druhou stranu – třeba by mohl něco vědět o jeho podivném stromu. David se dlouho nemohl rozhodnout, ale nakonec přece jen vypověděl vše o zvláštním daru – o stromu, který nenese ovoce.

Když domluvil, neklidně pozoroval učitele, co bude říkat. On však mlčel. Neříkal nic a tvářil se zamýšleně. David už uvažoval, že využije příležitosti a vyskočí, když tu učitel promluvil:

„Tvůj otec byl velmi moudrý muž, ale můj Pán vedl mé kroky ještě moudřeji. Počkej nyní a večer ti povím co mám povědět.“

Učitelova řeč byla divná a dávala pramálo smyslu, ale něco z jeho pokojné osobnosti a zvláštního rozechvění když vyslovoval „můj Pán“, přešlo i na Davida. Počkal tedy celý den až do večera a tu teprve učitel začal mluvit:

„Ty a tvůj strom jste zvláštním způsobem, kterému je těžko rozumět, spojení. Ovocem tvého stromu je radost, pokoj a trpělivost. Dokud ty neponeseš takovéto plody, ani na tvém stromě nedozrají. Posad' se prosím, nyní dám odpověď na tvou hádanku...“

CO UČITEL POVĚDĚL

a) Příliš spoléháš na sebe

Musíme se podívat na příčinu. Proč se nemůžeš radovat? Proč tě netěší, že je krásný den a že ptáci zpívají? Protože máš starosti! Jsi jako většina mých žáků, tolik se staráš, co všechno musíš udělat a navíc si přidáváš starost o to co si myslí druzí a jak budeš vypadat v jejich očích. Pokud ti třeba zemřel někdo blízký, nebo se tvoji rodiče rozešli, přibyla ti ještě další starost. Co nyní? Kdo mě má rád? Kdo je špatný a kdo dobrý? A celá ta tíha na tebe doléhá každý den, je to k neunesení.

Myslíš si, že život bude takový jaký si ho uděláš. Nebude!

b) Chceš mít věci pod kontrolou

Víš moc dobře, co se stane, když něco pokazíš. Když řekneš před kamarády něco trapného, když budeš mimo. Hrozí ti výsměch. Vždycky se najde někdo, kdo o tobě řekne něco hnusného, kdykoliv něco neuděláš jak chce on, nebo něco nemáš, jak má být. A protože si myslíš, že život a to jak se budeš mít, záleží na tobě, jsi netrpělivý a nervózní jakmile něco nejde podle plánů. Pak se hádáš a říkáš věci, které by jsi druhým neřekl, kdybys byl v klidu. Pak, když to jinak nejde zařadit, se přidají lži. A najednou musíš být dvojnásob opatrný a mít všechno pod kontrolou, jinak se prozradíš. A jednoho dne zjistíš, že jsi v průšvihy a máš strach z odhalení. Co když někdo přijde na to, jaký opravdu jsi?

c) Jsi součástí velkého příběhu

Jeremjáš 10:23; Žalmy 139:1-18; Exodus 4:11; Židům 11:3

Ale tvůj život nezávisí na tobě! A pokud jde o odhalení toho, kdo doopravdy jsi – Bůh tě zná. A na jeho názoru záleží vpsledku. Proč? Byl to on, kdo vytvořil celý svět. Byl to on, kdo v tomto světě zamýšlel mít tebe. Bůh je jako veliký spisovatel, který píše nádherný příběh, jediný rozdíl je v tom, že postavy příběhu musí poslouchat a ty nemusíš. Zdálo se ti někdy, že život nedává smysl? To proto, že jej porovnááš se svými malými cíli. Ale Bůh má pro celou zemi i pro tebe mnohem větší, úžasnější a krásnější cíl.

→ Potřebuješ někoho uctívat

Matouš 7:7; Lukáš 11:9; Jeremjáš 29:13

Říkal jsem ti to jako dobrou zprávu, ale možná ti to zní spíš jako hrozba. Je tu někdo, kdo tě zná a ví o tobě vše, navíc dělá plány pro tvůj život a zasahuje ti do něho. Ale neodhalili jsme před chvílí, že se nemůžeš radovat, protože moc spoléháš na sebe? Člověk opravdu nutně potřebuje spoléhat na někoho většího, silnějšího, než je on sám, jinak si nikdy neodpočine a nikdy nepozná, co je to opravdová hluboká radost. Bude mít příliš starostí.

Ovšemže se nemůžeš spolehnout na někoho koho neznáš, natožpak mu dát právo řídit tvůj život. Bůh to moc dobře ví. Proto neustále naléhá, abychom jej hledali. Říká: „Hledej mě a najdeš!“ On totiž ví, že jakmile jej opravdu poznáš, už s ním zůstaneš. A tak to, jestli tvůj strom bude plodit radost, pokoj a trpělivost záleží na tom, jestli poznáš Boha a zůstaneš s ním. On sám to říká takto: „Zůstaňte ve mně a já ve vás. Jako větev nemůže nést ovoce sama od sebe, pokud nezůstane ve kmeni, tak ani vy nemůžete nést ovoce, pokud nezůstanete ve mně.“

POKRAČOVÁNÍ PŘÍBĚHU

Hvězdy už byly dávno na obloze, když učitel domluvil. David na něho hleděl pln údivu. Nikdy by jej nenapadlo, že je něco divného na tom, že se stará o svůj život. Vždyť jaký by měl život být, když ne takový, jak si jej sám zařídí? Ale něco způsobovalo, že mu učitelova slova přišla nádherná. Až to rozechvělo celé jeho srdce. Vstal a kousek se vzdálil. Díval se po okolí. Náhle začal vidět věci jinak. Cítil krásnou vůni spícího lesa. Viděl třpyt hvězd na závratně vysoké klenbě nebes. Dotkl se stromu a cítil pulzující život. Slyšel tichoučký šum mnoha drobných lesních tvorů. A vše mu to najednou připadalo tak nádherné. Jakoby mu z očí spadly šupiny. Byl tou nádherou a krásou tak přemožen až mu vstoupili do očí slzy.

„Bože, ty jsi tak nádherný,“ zvolal nahlas a v duchu se mu pak dlouho vyprávěl jak těžké bylo řídit si život sám. Když pak předal Bohu moc nad svým životem, cítil se tak pokojně až usnul.

Ještě nějaký čas pak zůstal s učitelem, aby se o Bohu naučil více a pak s radostným srdcem zamířil domů. Král se velmi podivil, když spatřil přicházet také svého druhého syna ještě před zimou. A ještě více se divil když po několika dnech David stále nacházel kolem sebe nové a nové krásné věci. Všichni společně se pak těšili na září, až jejich stromy přinesou plody.

K DĚTEM

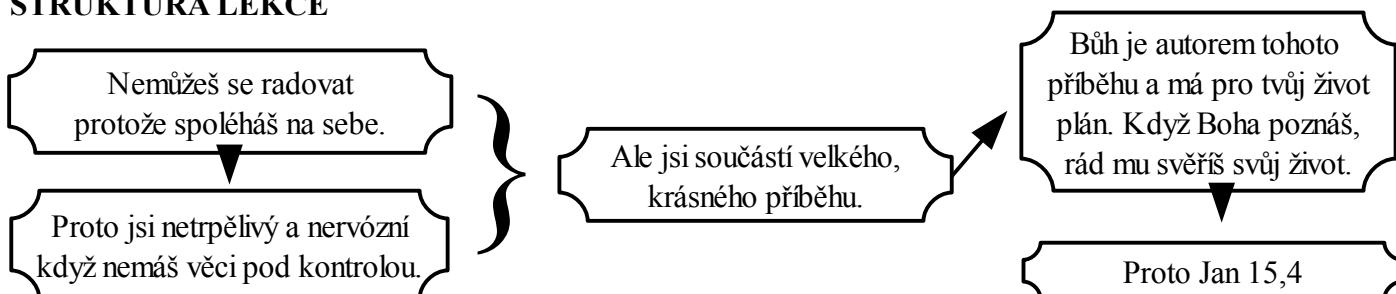
→ Obrácené

Učitel který mluvil s Davidem byl velmi moudrý muž. To co říkal byla pravda. Teď se ale zamysli také ty – nejsi snad také jako David z tohoto příběhu. Stane se to snadno i pokud jsi už Boha poznal, byl jsi mu opravdu nablízku a jednou už jsi ho poprosil aby řídil tvůj život. Za čas jsi ale dal přednost svým malým plánům před jeho velkými. Tak nyní celá starost o tvůj život leží na tobě. Nemáš klid a býváš nervózní. Tak pro tebe je dnes den nového začátku. Modli se a znovu hledej Boha a uvidíš, že jej najdeš a nejen to, jistě mu znovu s radostí svěříš starost o svůj život. Jen uznej, že sám svůj život neuřídíš! Budeš-li potřebovat pomoc nebo podporu neváhej přijít (_ uveď přesné místo, čas a jak má dát najevo zájem _) za mnou nebo někým jiným z vedoucích.

→ Neobrácené

A ty kdo jsi se o svůj život vždycky staral sám. Chceš udělat změnu? Nebo to chceš s Bohem zkusit, poznat ho více abys poznal zda mu opravdu můžeš svěřit svůj život? Také ty mu to můžeš říci přímo. Možná ale nevíš jak, to je pochopitelné když ho neznáš, pak můžeš přijít (_ uveď přesné místo, čas a jak má dát najevo zájem _) za mnou nebo některým z vedoucích.

STRUKTURA LEKCE

LASKAVOST, DOBROTA

Také prostřední bratr, jmenoval se Filip, vyšel do světa. Ani on nevěděl, kam by měl jít, tak se vydal po známé obchodní stezce mířící k jihovýchodu. Nedorazil příliš daleko a vtom zaslechl, jak se za ním vysokou rychlostí řítí kočár. Ustoupil tedy stranou, ale to už byl kočár tu. Zastavil, a Filip poznával známou tvář. Byl to Oldřich, jeho kamarád z dětství a zval jej do kočáru. Olda mířil na východní trhy prodávat keramiku, a protože Filip stejně nevěděl, kam by měl zamířit, rozhodl se, že pojedje s ním. Třeba se na něj cestou usměje štěstí.

Olda popohnal koně a už se společně řítili nerovnou cestou. Přes den vítr ve vlasech a v noci střechu nad hlavou, to se to dobře cestovalo. Za týden už byl Olda nedočkavý. Měl rád východní trhy. Mohl totiž smlouvat, a když se dařilo, také dobře vydělat. Mluvit, smlouvat a dirigovat druhé, to Olda uměl už od dětství a nyní se chopil organizace. Filipa už zcela automaticky zahrnul do svých plánů. Ten sice zprvu váhal, ale pak se nechal strhnout Oldou a než se přiblížili k městu, měli už plán.

Druhý den stál Filip za stánkem a před sebou měl vyloženo mnoho nejrůznější keramiky. A kde že byl Olda? Vtom už jej Filip zahlédl. Potuloval se davem a mířil k němu. Přistoupil ke stánku a začal si se zájmem prohlížet svou vlastní keramiku. Občas některý kus pochválil a pak vzal do ruky jiný. Nakonec si vybral jednu z mís a zeptal se Filipa, kolik stojí. Ten dělal, jako by Oldu nikdy v životě neviděl a řekl: „Deset denárů.“

„Deset denárů?“ vykřikl Olda, „Jen deset denárů? A tato úžasná váza stojí kolik?“

„Patnáct.“

„Neuvěřitelné! A tato?“ Olda ukazoval na jednu po druhé a nikdy nešetřil pochvalnými slovy a výkřiky údivu nad neuvěřitelně nízkou cenou tak kvalitního zboží. Jak předpokládal, strhl na sebe velkou pozornost. Lidé přicházeli, aby se také podívali, co se to děje. Kolem stánku se vytvořil houf lidí a většina z nich už nevěděla, kdo s tím začal, ale všichni vykřikovali zprávy o skvělém zboží. Filip sotva stíhal prodávat. Než slunce dostoupilo vrcholu, Olda odešel, aniž něco koupil a polovina keramiky byla vyprodána.

Odpoledne Olda svůj reklamní výstup zopakoval ještě jednou a dav kolem stánku byl ještě větší. Tak se stalo, že aniž si kdo čeho všiml, proměnil se Olda ze zákazníka na prodáváče. Když zboží ubývalo, začal Olda k Filipově údivu vykřikovat, ať lidé nezoufají, že zítra bude mít zboží nové.

Prodej skončil dlouho před večerem. Nebylo už co prodávat. Konečně měl Filip čas, zeptat se na další dodávku keramiky. A Olda ochotně vysvětlil svůj plán.

„Teď se rozdělíme a každý zvlášť půjdeme a nakoupíme tu nejlevnější keramiku na trhu. Musíš smlouvat a kritizovat kvalitu. Jakmile začnou odcházet i ostatní zákazníci, prodejce ti rád dá nízkou cenu, jen aby se tě zbavil.“ Tak vyrazili. Filip zamířil k prvnímu stánku a protože ceny byly nižší, než ty, za které prodávali, přistoupil blíž. Bral do ruky jednu nádobu za druhou a nahlas uvažoval: „Kvalita nic moc, ale možná bych ji i koupil, kdyby nebyla tak drahá.“ a pak ji vždy položil zpět. Co se dělo dál, mu připadalo jako sen. Od stánku vyběhl jakýsi mladík. Popadl jej pod krkem. Strčil mu hlavu mezi vázy a křičel: „Nepoznáš Benátskou keramiku, tupče!“ A dav se opět seběhl. Křičeli jeden přes druhého, až nikdo vlastně nevěděl co se děje. Kdosi shodil několik váz. Mladík uvolnil sevření Filipova krku a ten se hbitě vyprostil a prodíral se davem pryč. Do někoho narazil. Cizí ruka jej pevně chytila a už nepustila. Marně Filip křičel. Marně se vzpíral. Někdo v něm poznal prodejce předražené keramiky. Nebýt strážce, který jej pevně držel, byl by jej dav snad ušlapal.

„Neudělal jsem nic nezákonného!“ hájil se Filip, jakmile spatřil soudce.

„Možná ne,“ připustil soudce s hlubokým pohledem a vysokým obočím.

„Tak mě pusťte, nejsem zlý! Nic jsem neprovedl.“ vyštěkl Filip na soudce.

Ten se však ani nepohnul a pozorně Filipa sledoval. Pak klidně pokýval hlavou, když viděl, že se Filip uklidnil. Teprve za dlouhou dobu znovu promluvil. Mluvil hlubokým zvučným hlasem. Budil ve Filipovi pocit bezpečí. Ptal se, co se dělo a jak. Filip řekl popravdě, jak se vše seběhlo, a nakonec pověděl i o příčině své cesty. Podivných stromech, které nechtějí nést ovoce. A tu se soudce zamyslel ještě více a pak pravil: „Myslím, že vím, v čem je problém. Tvůj strom je jako ty. Král moudře rozdělil stromy, ovoce které tobě chybí je laskavost a dobrota. Poslouchej mě nyní dobře...“

CO SOUDCE POVĚDĚL

a) Nejsi dobrý, když děláš zlé věci

Porovnal jsi se s lidmi ve svém okolí a zjistil jsi, že mnozí z nich se chovají mnohem hůře, než ty. Když jsi potom přemýšlel o sobě, došel jsi k závěru, že jsi vlastně celkem dobrý. Ostatní lidé jsou na tom hůř, takže ty na sobě nepotřebuješ nic měnit. Ale není to pravda. Když totiž posuzuješ druhé, hodnotíš jen jejich činy a důsledky toho co udělali. Zatímco když hodnotíš sebe, přemýšlíš o mnoha okolnostech a příčinách toho, že jsi se nechoval, jak by jsi měl. Říkáš například: Ale já jsem nechtěl udělat nic zlého. Já jsem zapomněl. Já nemohl jinak, oni mě přemluvili. A myslíš, že tím je to v pořádku, ale není.

Myslíš si, že jsi dobrý a v pořádku. Nejsi!

b) Jsi za sebe zodpovědný

Samozřejmě že také vidíš, že některé věci neděláš správně. Máš pro to ale dobré důvody. Co by se stalo, kdybys vše dělal správně? Vyčínal bys a kamarádi by se podívovali, možná i smáli. A to rozhodně nechceš.

Takovéto uvažování tě pak dostává do situací, kdy děláš věci, o kterých víš, že jsou špatné, ale vlastně za to nemůžeš, protože to vymyslel někdo jiný a někdo jiný tě taky přemluvil, možná že jsi ze začátku ani nechtěl, ale nemohl jsi se nenechat přemluvit. Ostatní ale právem řeknou, že se vymlouváš. Jako člověk máš svůj rozum a také svoji zodpovědnost. Dříve, než něco uděláš, máš povinnost přemýšlet. A když zjistíš, že to, co jsi chtěl udělat, není dobré, musíš to neudělat. Jen ty zodpovídáš za to, co uděláš.

c) Poznej jaký jsi

Galatským 6:4; Matouš 12:35

Protože ovoce, které ti chybí, je laskavost a dobrota, musíš se na sebe lépe podívat. Jsi opravdu dobrý? Odpověď: „Rozhodně lepší než tamten člověk, nebo dokonce než většina lidí.“ je neplatná. Otázka totiž není „Jsi lepší?“ ale „Jsi dobrý?“. Pro správnou odpověď ti mohou pomoci otázky: Jsi někdy neposlušný? Je někdo, kdo by na tebe mohl žalovat? Je někdo, koho máš rád jen proto, abys pomohl sám sobě? Pokud na některou z těchto otázek odpovíš ANO, pak nejsi dobrý.

→ Proto byl Ježíš zabit

Římanům 6:23; Římanům 5:12; Jan 3:16; Římanům 5:8

Protože na celém světě neexistuje jediný člověk, který by mohl na tyto tři otázky pravdivě odpovědět NE, proto je jasné, že všichni lidé jsou zlí. A to je velký problém, protože nikdo zlý se nemůže udělat dobrým, počítá se totiž celý život. A nikdo, kdo je sám zlý, nemůže udělat dobrým někoho jiného. Žádný člověk tedy nemůže udělat sám sebe, ani někoho jiného dobrým. Protože všichni jsou zlí, všichni zaslouží trest. Tím trestem je smrt. V Betlémě se ale stal zázrak, narodil se člověk, který byl dobrý, protože byl zároveň také Bůh. Přesto se vědomě nechal potrestat, jakoby byl zlý... Byl to náš trest, který na sebe vzal...

Je to právě tento Ježíš, kterého potřebuješ prosit, aby tě udělal dobrým. Bez něho nebudeš laskavý ani dobrý a na tvém stromě se nic neurodí. Potřebuješ to udělat jak to říká on: „Zůstaňte ve mně a já ve vás...“ (Jan 15,4)

POKRAČOVÁNÍ PŘÍBĚHU

Jakmile soudce domluvil, Filip hned vyhrkl: „Chápu, vy mě nemůžete odsoudit, ale chcete, abych se polepšil.“ Soudce se zamračil a řekl: „Ne, já ti říkám, kdo ti může zachránit život.“ Pak však pokynul strážcům a ti Filipa pustili z pevného sevření. Filip odešel. Vyšel ze soudní budovy a oslnila jej sluneční záře. Zaklonil hlavu a pocítil teplo slunečních paprsků na své tváři. Otočil se zpět, ale dveře soudu byly zavřené.

Filip už nepotřeboval nikam dál chodit. Věděl, že našel odpověď na otázku, proč jeho strom neplodí. Vůbec se mu ale nelíbila. Nyní však byl bez prostředků a neměl nikoho, kdo by jej odvezl domů vozem. Vydal se tedy na zdlouhavou cestu pěšky.

Stalo se to jednoho rána. Filip byl ještě unavený a tak docela se neprobudil. Proto asi nehlídal své myšlenky. Zatoulaly se mu k slovům soudce a on, aniž by si toho byl vědom, dával zapravdu každému jeho slovu. Než si to uvědomil, bylo už pozdě. Musel nějak reagovat na to, že nejenže není dobrý, ale je zlý. Dělá zlo rodičům, sourozencům, blízkým. Co s tím? Filip věděl. Nebylo však vůbec jednoduché přiznat svou špatnost neviditelnému Ježíšovi. Přesto to dokázal a k odpuštění dostal navíc jako dárek od Ježíše sílu na cestu. Než totiž došel domů, začala zima. O co však byla cesta těžší, o to radostnější bylo shledání doma s rodiči, sestrami a dvěma bratry, kteří už se ze své cesty vrátili živí, zdraví a tak nějak plnější života.

K DĚTEM

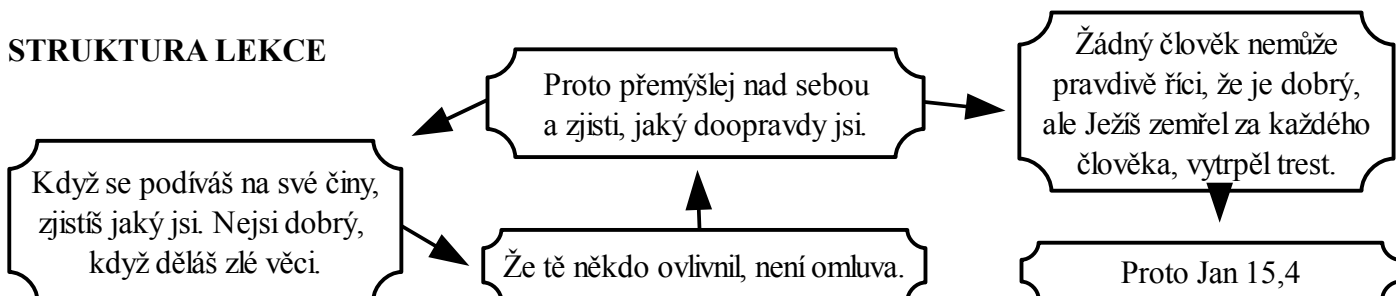
→ Obrácené

Dnes ještě víc než předchozí dny je důležité, abys přemýšlel také ty. Slyšel jsi podobné věci jako Filip už dříve a už jsi mluvil s Ježíšem? Uvěřil jsi, že zemřel za tebe. Pokud ano, nezapomněl jsi časem na to? Pro každého člověka je tak přirozené, že časem začne své nedostatky a špatné věci ve svém jednání omlouvat. Ale je to zlé. Pokud teď vidíš, že také ty jsi omlouval své zlé chování – neváhej. Dnes je čas prosit o odpuštění. Jestli ještě váháš, můžeš přijít (_uved' přesné místo, čas a jak má dát najevo zájem_) za mnou, nebo někým jiným z vedoucích a můžeme to spolu ještě probrat, nebo promodlit.

→ Neobrácené

Jsi tu, ale také ty, kdo jsi nikdy podobným způsobem neuvažoval, nebo ti nikdo neřekl to, co pověděl soudce Filipovi. Přemýšlej, a pokud zjistíš, že podle těchto měřítek nejsi dobrý, je načase s tím něco udělat. Můžeš o tom mluvit s Ježíšem. Je ale pravděpodobné, že máš v hlavě mnoho nejasností, například proč by trestem za to, že nejsi dokonale dobrý, měla být smrt, nebo něco jiného. V tom případě přijď (_uved' přesné místo, čas a jak má dát najevo zájem_) za mnou nebo jiným vedoucím a my ti rádi pomůžeme udělat pořádek v myšlenkách a snad i životě.

STRUKTURA LEKCE

VĚRNOST

Čtvrtý princ se jmenoval Ondřej. Než vyrazil do světa, zamyslel se, a řekl si, že radu najde spíše než v pustině, někde tam kde bydlí lidé. Vydal se na západ. Cestoval kraji zprvu známými, později vzdálenými, až se ocitl v městech a vesnicích, o kterých nikdy neslyšel. Pozoroval místní lidi a poslouchal, zda by nenalezl někoho kdo by svou moudrostí převyšoval okolní lid. Někoho schopného poradit, spíše mudrce než zahradníka.

Neměl však štěstí, cesta byla dlouhá, peněz ubývalo a zima se přibližovala. Když už byly noci příliš mrazivé, rozhodl se zůstat u někoho, kdo by mu nabídl nocleh a stravu za práci, kterou by mohl vykonávat. Dělníků v kraji bylo málo, a tak princ ochotný pracovat snadno našel stavení, kde mu dali nejen nocleh a jídlo, ale také slušně zaplatili. Byli to milí, dobří lidé. Ondra byl pilný, šikovný a práci s koni se dobře naučil od nejlepšího královského chovatele. Dalo by se říci, že se měl dobře, ale Ondra nebyl stavěný na takový život. Jeden den mu míjel jako druhý. Nuda, rutina a málo života. Občas měl sice možnost se projet, a on byl dobrý jezdec, ale to byly jen světlé okamžiky v jinak jednotvárné práci.

Po mnoha týdnech, jedné noci, uprostřed třeskuté zimy, se ale náhle vše obrátilo vzhůru nohama. Stalo se to takto: Ondra měl neklidný spánek, byl sice unavený, ale spát se nedařilo. Náhle jakoby ucítil kouř. Natáhl nosem a opravdu se zdálo, jakoby někde hořel oheň. „Snad si hostitelé neudělali romantický večer u ohně?“ pomyslel si Ondra. Ale vůně byla nějak silná. Ondru přemohla zvědavost. Vstal z postele a vyšel k oknu. Leknutím málem vykřikl. Celá stěna stodoly byla ozářena světlem plamenů. Hořelo. Přimo nad ním.

V příští vteřině už Ondra vybíhal z pokoje a křičel: „Hoří! Volejte hasiče!“

Jeho volání zburcovalo celý dům. Za chvíli vybíhali další pracovníci na dvůr a někteří ihned utíkali na požární stanici. Ondra také vyběhl na dvůr. Neztratil však hlavu a zachoval klid. Uvědomil si, že právě nad ním mají byt domácí. Bylo mu jasné, že musí pomoci. Rychle se rozeběhl a vběhl do domu. Jeho kroky byly jisté a rychlé. Zamířil do druhého patra. Vyběhl po schodech a v obličeji ucítil žár ohně. Rozhlédl se, a v další místnosti uviděl své hostitele. Byli uprostřed místnosti, jejíž stěny hořely. Docela obklíčeni zářem. Ondra se rozhlédl okolo. Žár byl už silný a oheň se po dřevěných stěnách rychle šířil. Snad by se mohl pokusit vběhnout dovnitř, co ale pak. Byl by vůbec něco platný? Chvilku tam nerozhodně stál. Žár jej nutil ustupovat stále dál a dál. Má riskovat?

Vtom uviděl proud vody, jak vlétl do místnosti oknem. Ihned se vyvalil oblak páry ale rychle zanikl, plameny však byly o něco nižší. Ondra se pohnul. Chtěl se rozeběhnout. Náhle se podlaha pod ním zatřásla a v příštím okamžiku už Ondra zaznamenal jen pád. Probral se až v nemocnici. Před sebou viděl postavu v bílém plášti.

„Jsou domácí v pořádku?“ otázal se.

„Ano, hasiči je vynesli chvilku po vás. Jsou nezranění“

Ondra si oddechl, v duchu jej však začínala pálit jiná otázka. Opravdu by utekl z hořícího domu a domácí tam nechal? Ano, zachraňovat je by bylo riskantní, navíc jak se ukázalo, nebylo to třeba. Ale, to prve nevěděl a přesto chtěl jít. Nebo by se vrátil? Uviděl, jak se nad něho sklonila postava doktora v bílém plášti.

„Vy budete také v pořádku, ale zdá se mi, že vaše srdce cosi tíží, rád bych, abyste věděl, že se mnou můžete mluvit, kdykoli budete potřebovat. Víte vyléčit člověka znamená více než jen zahojit rány.“ usmál se doktor.

Ondra ještě nějaký čas musel zůstat v nemocnici, a tak měl mnoho času na přemýšlení. Co by udělal? Doktor však přicházel každý den a trpělivě o něho pečoval, až se jednoho večera Ondra rozhodl, že se svěřít. Přiznal, že je princ a mluvil také o podivném stromě. Hlavně však o problému, který jej trápil.

Doktor se usmál a zadíval se Ondrovi zpřímá do očí. Jeho oči byly jako dvě zelené ratolesti a usmívaly se také, když říkal: „Jak já to vidím, stalo se mnoho věcí, které nemohou být náhoda. Polož se pohodlně a já ti nyní něco povím. Později budeš moci sám posoudit zda k užítku, či ne.“

„Myslím, že mezi tebou a tvým stromem je zvláštní pouto, dokonce bych se snad odvažoval říci, že strom odráží tebe. Tvůj strom má plodit věrnost, ale neplodí. Myslím, že plodit nebude, dokud také ty nebudeš nést ovoce věrnosti. Řekl bych to asi takto: ...

CO DOKTOR POVĚDĚL

a) Nemáš žádnou jistotu

Není pravda, že by jsi se nepokoušel najít pravdu, nebo zjistit pro co stojí za to žít. Ale stalo se tobě, stejně jako mnoha jiným, že nic s čím ses setkal, nebylo dost přesvědčivé. Slyšel jsi o mnoha věcech, že jsou to pravé. Mnoho lidí tvrdilo, že mají pravdu, a že se musíš řídit podle nich. Na takové se však většinou stačilo jen podívat a bylo jasné, že není o co stát. Nemáš svůj kmen, jako kdysi indiáni, za který by jsi mohl bojovat. Nemáš svou víru, za kterou by jsi mohl nasadit život. Nemáš přítele, kterému bys byl věrný. Nemáš nic, pro co bys měl být hrdina.

Nemáš nic, čeho by sis cenil více než sebe!

b) Proto žiješ sám za sebe,

na vlastní triko. Je pak jasné, že když se dostaneš do nebezpečné situace, budeš myslet v první řadě na sebe. Sám sebe totiž považuješ za to nejcennější co máš. Nikdy se nestaneš hrdinou. Ale to tě možná netrápí tolik, jako to, že jsi zjistil, že sám se sebou si zkrátka nevystačíš. Mít sám sebe jako smysl života, je málo. Na to se příliš znáš. Někdo, kdo tě nezná, by možná tvrdil opak, ale ty víš o svých chybách a nedostacích, a někdy tě dohánějí k šílenství. Proto máš takové problémy přijmout sám sebe, protože považuješ sebe za největší jistotu v životě a nejsi si touto jistotou jistý.

c) Můžeš opravdu žít

Kazatel 3:11; Skutky apoštolské 17:28

Pochopitelně, nikdo si není jist sám sebou, ale ne každý považuje sám sebe za největší jistotu v životě. Pak, když pochybuje o sobě, nepochybuje o smyslu svého života. Úplně správně však vidíš, že životní jistotou nemůže být jen tak cokoli. Musí to být něco mnohem jistějšího než sám člověk. Takže to nemůže být nic co se člověku podřizuje, ani co je mu rovné, takže ani jiný člověk. Také to musí mít větší hodnotu než tvůj život. Musí to být tedy bůh. Jakýkoli bůh, který je skutečně jistý. Bůh z velkým B, je ten koho opravdu potřebuješ.

→ Věrný navzdory všemu

Žalmy 46:2; Zjevení Janovo 1:8; Skutky apoštolské 17:30-31

Říkal jsem jakýkoli bůh, ale vlastně vidím jen jednu možnost. Svět je sice plný bohů, ale jen jeden je nepoměrně jistější než cokoli jiného. Tento Bůh totiž jako jediný udělal něco tak velkého – zemřel za člověka. Tento Bůh Ježíš je mnohem jistější jistota než ty sám. Navíc skutečně stojí o to, abys jej udělal smyslem svého života. Váš budoucí vztah přirovnává ke vztahu větve ke stromu když říká: „Zůstaňte ve mně a já ve vás. Jako větev nemůže nést ovoce sama od sebe, pokud nezůstane ve kmeni, tak ani vy nemůžete nést ovoce, pokud nezůstanete ve mně.“ Proto věnuj svou věrnost jemu. Nedělej středem vesmíru sám sebe, protože jím nejsi. Středem vesmíru je Bůh, a když tam stavíš sám sebe, upíráš mu místo, které mu právem náleží. Ne ty jsi kmen, ale on. Je však ochotný ti odpustit dobu, kdy jsi to ještě nevěděl. Nyní tedy, přiznej mu místo, které mu právem náleží a sám poznáš, že tak to má být. Pro něho stojí za to být hrdinou a třeba i zemřít. Je ten nejvyšší nejjistější, nejpevnější základ pro tvůj život.

POKRAČOVÁNÍ PŘÍBĚHU

Ondra nemohl uvěřit svým vlastním uším. S překvapením poznával, jak jsou pravdivá. On, jako skutečný princ, nemohl snít o tom, jak by žil, kdyby se princem stal. Přesto si mnohokrát živě představoval sebe jako hrdinu, který bojuje na správné straně za nejvyšší dobro. Několikrát si to tak trochu vyzkoušel, když se zastával svého opravdu dobrého kamaráda, ale i tak tušil, že člověk, jakkoli jej má rád, nemůže být nejjistější jistotou.

„A co mám tedy dělat?“ Ondra zapomněl, že je v nemocnici a vykřikl nahlas.

Ale doktor se usmál a říkal: „Přiznej, že neprávem jsi Boha neuznával jako nejvyššího a pak jej přijmi jako smysl svého života, nebraň mu, aby zasahoval do všech částí tvého života. A neboj, on umí být citlivý.“

Ondra byl delší dobu ticho a v hlavě se snažil zformulovat správná slova. Jakmile se mu to podařilo, pohlédl vzhůru a začal se smát. Opravdu měl takovou radost, že našel Boha, kterému může být věrný, už nemusí spoléhat na sebe.

Pak po krátké rekonvalescenci zbýval už jen návrat domů. Když dorazil, zahrady právě rozkvetaly a král i královna, jeho rodiče, se nestačili divit, když viděli, jak jejich syn rozkvetl více než ta nejhonosnější královská zahrada. Spolu s ostatními bratry pak radostně očekával podzim, neboť si byl jist, že tentokrát jeho strom bude plodit.

K DĚTEM

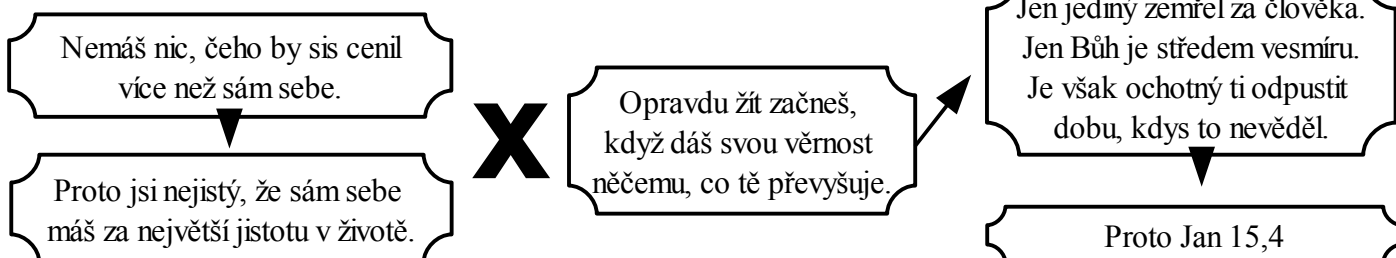
→ Obrácené

Co ty, máš něco čeho si ceníš více než sebe? Máš něco pro co stojí za to riskovat? Setkal ses už s Bohem, už jednou jsi poznal, že to stojí za to a pak ti žít naplno přišlo složité a ty jsi zase udělal středem vesmíru sebe? Jestli ano, pak máš vážný problém! Nečekej na zítřek, vzpomeň si dnes na svého Boha a vrať se k němu znovu naplno. Jestli ti to přijde složité, nebo máš nějaký problém, přijď (_ uveď přesné místo, čas a jak má dát najevo zájem _) za mnou nebo jiným z vedoucích, budeme se modlit, abys v životě znovu dal Bohu místo, které mu právem náleží.

→ Neobrácené

Ale snad jsi se s Bohem ještě nesetkal a teď by jsi chtěl jako Ondra v příběhu vykřiknout: „A co mám tedy dělat?“ Odpověď bude také stejná: Přiznej, že neprávem jsi Boha neuznával jako nejvyššího a pak jej přijmi jako smysl svého života, nebraň mu aby zasahoval do všech částí tvého života. A neboj, on umí být citlivý. A když to nepůjde tak jednoduše, nebo s tím budeš mít nějaký problém, přijď taky (_ uveď přesné místo, čas a jak má dát najevo zájem _) za mnou nebo jiným vedoucím a budeme o tom mluvit.

STRUKTURA LEKCE

TICHOST, SEBEOVLÁDÁNÍ

Nejmladší z královské rodiny, Pavel, se před cestou dobře zásobil. Než vyšel, dobře si promyslel, co a jak mu bude užitečné. „Teď se ukáže, kdo má rozum,“ říkal si. Odešel do stáje a vybral nejlepšího koně. Pak si nechal připravit cestovní oblečení a z truhlice vybral slušný obnos zlatáků. Pak se teprve, jako poslední, vydal na cestu. Mířil na jihozápad, kde, jak známo, byla země s nejvyspělejší civilizací. Měl v úmyslu navštívit nejváženější mudrce a u nich se ptát, proto bral zlatáky. Vše měl výborně naplánované.

Cesta byla příjemná, jako princovi mu vždy hostinští nabídli ten nejlepší pokoj a ani nechtěli příliš vysoké ceny. Tak doputoval až za hranice. „Začnu tam, kde je největší pravděpodobnost,“ říkal si v duchu a rovnou zamířil ke královskému dvoru. Jako vzácná návštěva byl vlídně přijat a pohoštěn. Již druhého dne se mu dostalo přijetí u samotného krále. Když mu celou věc vyložil, král dal příkaz, aby byli svoláni všichni mudrcové a slíbil odměnu tomu, který dokáže poradit. Říkal si totiž, že když princovi pomůže nyní se stát králem, může se mu později jeho vděčnost hodit.

Na hrad však nezačaly proudit davy mudrců, jak Pavel očekával. Nepřišel ani jediný. Žádný z nich totiž nikdy o podobné záhadě neslyšel. Král zopakoval příkaz a zdvojnásobil odměnu, ale ani pak se nikdo nedostavil. Pavel byl v mizerné náladě. Když už měl plné zuby všech večírků, kterých se pro zahnání nudy mezitím účastnil, přišel dopis. Byl stručný, jasný a Pavlovi se moc nelíbil. Stálo tam: „Známe odpověď, ale princ by se nejprve musel stát členem našeho řádu. Klášter svatého Františka.“

Pavel byl pobouřen způsobem, jakým mu zprávu doručili, ale že neměl příliš na výběr, vydal se hledat klášter. Představený kláštera mu v podstatě zopakoval obsah dopisu a pak nechal volbu na něm. Pavel nebyl moc nadšen, zvláště když zjistil, že dříve než bude moci být přijat, musí strávit nějaký čas životem v klášteře a to bez jakýchkoli výhod. Jeho touha aby měl vše rychle vyřízené však nakonec převážila, takže souhlasil.

Představený zavolal mnicha, který měl mít Pavla na starosti. Byl to starší pán, štíhlé postavy s pružnými svaly. Pohyboval se důstojně, ale svižně. Na Pavla ihned zapůsobil přirozenou autoritou, jakou z nikoho ještě nikdy necítil. Jako princ byl zvyklý nic si nedělat ani z vysoce postavených lidí, ale tento muž byl něčím zvláštní. Pozdravil Pavla a pokynem ruky mu naznačil aby jej následoval. Odvedl jej do místnosti, kde Pavel odložil své drahé šaty, přijal ještě ujištění, že je později dostane zpět, a oblékl si mnišský šat. Pak jej jeho průvodce dovedl do malé místnosti s velkým ale zamřížovaným oknem směřujícím do opuštěného lesa. Pak zde byla ještě postel, bible a kříž.

Mnich za Pavlem zavřel a beze slov odešel. Pavel chvíli seděl a čekal. Nic se však nedělo. Čekal až do večera. Pak uslyšel něčí kroky za dveřmi. Byl napjatý. Otevřela se však jen malá dvířka a kdosi mu podal chléb a vodu. Na jeho dotazy neodpovídal.

Pavel spal neklidně. Druhý den se však nic nezměnilo. To už byl Pavel velmi nervózní. Přecházel po místnosti tam a zpět. Bušil na dveře. Snažil se mluvit s tím, kdo mu přinesl oběd. Nikdo však nereagoval. Pavel se cítil stísněně. Následující den bylo vše při starém. Pavel byl jak ve vězení.

Když po deseti dnech dovnitř vstoupil onen mnich, který jej tam zavedl, Pavel měl takovou radost, že opět někoho vidí a dokonce slyší, až zapomněl co všechno si plánoval že mu poví až tento okamžik nastane. Mnich se spokojeně usmál. Možná čekal nadávky. Posadil se k Pavlovi a pohlédl mu do očí. Pavel měl v úmyslu neuhnout a vydržel opravdu dlouho, ale nakonec přece jen uhnul. Mnich pokýval hlavou a Pavel v něm najednou viděl někoho, kdo mu rozumí. Jakoby si mnich v jeho očích mohl něco přečíst. Proto když se mnich zeptal na Pavlův příběh, Pavel nic nezamlčel.

Mnich nejenže hned neodpověděl, nýbrž dokonce odešel a nechal Pavla jeho myšlenkám. Vrátil se teprve večer s pochodní v ruce. Odvedl Pavla na kopec za klášterem a tam se posadili. Pozorovali spící zemi. Pak, po dlouhé době, kdy vládlo noční ticho, mnich promluvil a jeho slova se nesla ztichlým večerem:

„Pavle, našel jsem v tobě neobyčejnou sílu, ale přesto se domnívám, že ty sám jsi způsobil, že tvůj strom neplodí. Ty a strom jste spojeni a jsem si jist, že ovoce, které chybí tobě, je tichost a sebeovládání. Poslyš nyní mé myšlenky...

CO MNICH POVĚDĚL

a) Je v tobě neklid

Možná sis toho už všiml. Je v tobě cosi, co tě pobízí stále něco dělat. Když už přemýšlíš, směřuje to tvé myšlenky různými směry. Pouštíš si dokonce hudbu, aby nebylo ticho. Bojíš se nočního ticha. Když sedíš v kostele, radši si s někým povídáš, nebo přemýšlíš o svých věcech. Protože když zůstaneš sám a v tichu, děje se v tobě něco nepříjemného. Jakýsi hlas nepokojného nitra z tebe volá. Cosi ti říká, že máš vážný problém. A to tě rozrušuje.

b) Nejsi svým pánem

Myslíš si, že jsi? Ne. Vzpomeň si, kdy jsi se naposledy neovládl – říkal jsi pak věci které jsi chtěl říci? Ne. Zavzpomínej na situace kdy jsi byl pod tlakem a unavený – dělal jsi pak a říkal věci které jsi chtěl? Ne. Přemýšlej o situacích kdy jsi udělal věci ke kterým tě někdo jiný přemluvil – udělal bys je kdyby ses mohl svobodně rozhodnout? Ne. A v tom je právě problém. Nejsi svobodný, nedokážeš, tedy nemůžeš, se rozhodnout svobodně, tak jak bys chtěl.

c) Jsi v otroctví, válečný zajatec

Galatským 3:22; Zjevení Janovo 12:5-7; Jeremjáš 6:14

Jak je to možné? Jsi totiž v zajetí. Ten neklid, který je v tobě a nutí tě stále něco dělat je maskovací manévr. Nepřítel tě dostal do zajetí, takže nemůžeš dělat co chceš a teď se snaží, abys na to nepřišel. Nepřemýšlel o tom. Nikdy. Ani teď. Celý svět je totiž ve válce dobrého se zlým. Ta válka je tak velká, že nelze zůstat neutrální, každý se musí přidat na nějakou stranu, nebo být zajatec. A to hrozné, co se ti snaží tvůj nepřítel, který tě zajal, zatajit, je, že jsi na straně zlého vzbouřence proti dobrému Bohu.

→ Přejdi na Ježíšovu stranu

1. Timoteovi 2:5; Izajáš 1:18-20; 1 Petrův 3:10-14

Ježíš udělal odvážnou akci. Vyměnil sám sebe za všechny zajatce, kteří k němu budou chtít přestoupit a tak se zachránit. Narodil se jako člověk přímo doprostřed nepřátelského tábora. Zemřel za nás. Ale tím, že vstal z mrtvých, zasadil nepříteli, Satanovi, rozhodující ránu kvůli které má válku již nyní prohranou. Nyní už se rozhoduje pouze o lidech, kteří jsou v zajetí. Díky Ježíšovi nyní všichni, i ty, mají možnost přestoupit na druhou stranu od Satana k Bohu.

Plody tichosti a sebeovládání mohou na tobě růst jedině tehdy, když budeš svobodný a jediný, kdo ti dokáže zaručit svobodu, je Ježíš. Chceš-li tedy nyní k němu přestoupit, musíš udělat pár jednoduchých kroků. Vyhlas, že věci, které dělá Ježíšův nepřítel jsou zlé a příznej, že také ty jsi měl na nich podíl, že jsi pomáhal Satanovi tím, že jsi dělal zlé a špatné věci. Tím se oddělíš od strany zlého, pak přestup na stranu dobrého. Popros Ježíše aby ti odpustil, že jsi bojoval proti němu, hlavně se nevymlouvej, že jsi to nevěděl a popros ho aby tě přijal pod svou ochranu. Následně mu slib svou věrnost, že jakmile toho budeš schopen, budeš jej poslouchat jako nejvyššího velitele. Jak to říká on: „Zůstaňte ve mně a já ve vás. Jako větev nemůže nést ovoce sama od sebe, pokud nezůstane ve kmeni, tak ani vy nemůžete nést ovoce, pokud nezůstanete ve mně.“

POKRAČOVÁNÍ PŘÍBĚHU

Pavel seděl na kopci. Díval se dolů na zářící město. Najednou jakoby se mu otevřely oči, zdálo se mu jakoby viděl, že celý tento svět je opravdu ve válce. Začal si vybavovat různé situace, do kterých byl okolnostmi nebo lidmi dotlačen a žasl nad nepřítelovou rafinovaností a vlastní nevšímavostí. Pak pohlédl na mnicha a uvědomil si, jakou výzvu před něho položil.

Přestože mnich mluvil o jednoduchých krocích, jednoduché to nebylo. Ten večer se však z Pavla stal bojovník Ježíšův. Už nebojoval sám o sebe, ani proti druhým lidem, ale bojoval za Ježíše proti zlému. Bylo zvláštní, že když nyní viděl jasně válku, tak přesto nebyl nervóznější a netrpělivější. Naopak. Byl nyní klidný a dobře se ovládal, protože věděl na čí straně je.

Ještě dlouhý čas pobýval Pavel v klášteře, učil se modlitbě a čtení bible. Teprve když přicházelo léto, rozloučil se s přáteli v klášteře a vydal se domů. Tam se pln radosti shledal s rodiči a všemi sourozenci, kteří nevyházeli z údivu nad změnou která se s ním stala. Říkali, že je jako vyměněný.

K DĚTEM

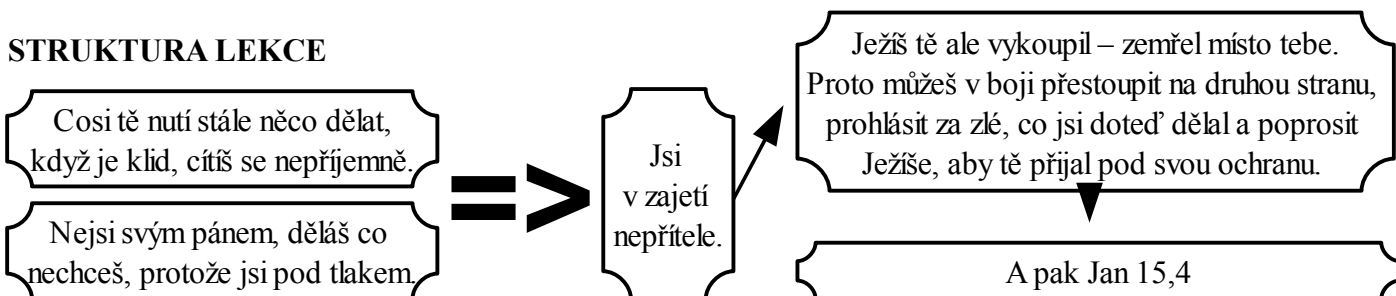
→ Obrácené

Když jsme připravovali tento tábor, modlili jsme se, abys také ty uviděl bitvu na této zemi a připojil se na Ježíšovu stranu. Pokud tedy teď tuto bitvu vidíš, přemýšlej. Už jsi se někdy dříve připojil k Ježíšovi a přesto jsi teď v zajetí? To znamená, že jsi nějakou bitvu prohrál a vzdal se. Tím ses dostal do zajetí. Proto popros Ježíše, ať ti odpustí, že jsi se vzdal a dělal znovu věci zla. On je dobrý a znovu tě přijme do své armády a dá ti svobodu. Pokud bys potřeboval pomoc, přijď (_ uveď přesné místo, čas a jak má dát najevo zájem _) za mnou nebo jiným z vedoucích.

→ Neobrácené

A ty, kdo jsi nikdy nebyl na Ježíšově straně, zamysli se. Jsi v zajetí, ale zkus přemoci Satanovy léčky a přemýšlet nad tím, co mnich v příběhu říkal. Chceš-li tedy nyní k Ježíšovi přestoupit, musíš udělat pár jednoduchých kroků. Vyhlás že věci které dělá Ježíšův nepřítel, jsou zlé a příznej, že také ty jsi měl na nich podíl, že jsi pomáhal Satanovi tím, že jsi dělal zlé a špatné věci. Tím se oddělíš od strany zlého, pak přestup na stranu dobrého. Popros Ježíše, aby ti odpustil, že jsi bojoval proti němu, hlavně se nevymlouvej, že jsi to nevěděl a popros ho, aby tě přijal pod svou ochranu. Následně mu slib svou věrnost, že jakmile toho budeš schopen, budeš jej poslouchat jako nejvyššího velitele. Pokud máš pochybnosti nebo nejasnosti, přijď (_ uveď přesné místo, čas a jak má dát najevo zájem _) za mnou nebo jiným vedoucím a můžeme to spolu probrat a pak třeba také přistoupíš k Ježíšovi.

STRUKTURA LEKCE

DOKONČENÍ POHÁDKY

Léto přešlo jako velká voda a přišel podzim. Celá královská rodina, všech pět synů, dvě dcery i král s královnou napjatě sledovali, co stromy udělají. Každý den chodili do sadu a obhlíželi, zda snad některý ze stromů nezačíná plodit. Zatím to vypadalo, jako by vše zůstalo při starém. Měly-li plody dozrát do zimy, byl už nejvyšší čas. Pozorně se dívali. A jednoho dne bylo na co.

Princezna Klára toho rána měla špatné spaní. Stále se převalovala až jí sluneční paprsky, které vklouzly do pokoje, prozradily, že je už nový den. Vstala, umyla se, učesala a vyběhla na zahradu. Prošla růžovým záhonem, sama krásná jako jedna z růží. Lehkými kroky téměř vtančila tam, kde rostla pětice stromů. Vzhledla, a překvapením úplně zkameněla. Nad její hlavou se blyštelo zlatavé ovoce. Strom jím byl celý obsypán. Vykřikla úžasem a rozhlédla se kolem. Měla pocit, že jí snad šálí zrak. Všech pět stromů bylo zaplněno plody zářícími jako žhnoucí slunce. Neměla odvahu se kteréhokoli z nich dotknout. Nedbaje na královské vychování se rozeběhla s křikem k paláci.

Když dobíhala, už viděla, jak se z oken vyklání služebnictvo. Konečně vyhlédli také bratři a za nimi už stál král a královna. Všichni společně se pak přesunuli klidně, přestože hořeli nedočkavostí, do zahrady, tam kde rostla pětice stromů a odkud nyní probleskovalo zlatavé světlo. Jak tam vkročili, královna jen vydechla úžasem a objímala své syny plačíc radostí.

Následujícího dne král svolal velké shromáždění, které už také bylo napjatě očekáváno. Každý byl totiž zvědavý, jak král dodrží své slovo a předá království tomu, jehož strom začne plodit, když plodí všech pět stromů a to v jeden den. Poddaní se dohadovali a někteří dokonce sázeli na to, kdo bude jejich budoucím králem. Jen klenotník se usmíval pod vousy. Na králův příkaz totiž vyráběl pět královských korun.

Když se všichni shromáždili, král povstal. Pronesl slavnostní a velmi dlouhou řeč a v jejím závěru se teprve dostal k tolik očekávanému rozhodnutí. Mnohé šokovalo. Král rozdělil království na severní, východní, jihovýchodní, jihozápadní a západní a každému synovi přidělil vládu nad oblastí podle směru, kterým se vydal hledat radu.

Noví králové si však rychle získali srdce všech poddaných, vládli dobře, moudře a jako jeden muž. Takže království v jejich rukou vzkvétalo a starý král, jejich otec, mohl radostně užívat zasloužený odpočinek. Stromy v zahradě zůstaly a od toho podzimu přinášely ovoce každý rok, žádný z králů totiž nezapomněl nést své ovoce, protože všichni zůstali věrni králi nejvyššímu – Ježíšovi.

DODATEK

Odvažujeme se to říci, protože důvěřujeme v Boha skrze Krista. Ne že bychom mohli tuto způsoblost přičítat sami sobě na základě toho, co je v nás; naše způsoblost je od Boha, který nás učinil způsobilými sloužit nové smlouvě, jež není založena na liteře, nýbrž na Duchu. Litera zabíjí, ale Duch dává život.

(2 Korintským 3,4-6)

Tyto materiály nejsou určené k tomu, aby byly čteny slovo od slova (kromě příběhů). I když způsob, jakým jsou psané, by k tomu mohl svádět. Každý den obsahuje tři části, strany. První je příběh, ten je možné přečíst, nebo převyprávět při zachování zásadních důrazů. Druhá strana vždy obsahuje v bodech opsaný obsah řeči toho, kdo právě ten den udílí rady. To je ta hlavní část, obsah dne. Tím, že je obsah lekce vlastně promluvou nějaké osoby k jednomu z princů, otevírá se možnost přirozeně používat druhou osobu (ty). To je při vyučování dětí vhodné a pomáhá to upoutávat jejich pozornost. Třetí část obsahuje jednak dokončení příběhu, což způsobí zvýšení pozornosti dětí, a pak vyvrcholení, tedy řeč k dětem. Zde je zvláště vhodné použít napsaný text pouze jako jakousi šablonu, přesto doporučuji zachovat druhou osobu v osloveních. Na konci poslední strany je vždy v diagramu zachycena struktura lekce. Ta má sloužit k tomu, aby vedoucímu dne poskytla jasný rámec a tak napomohla jednoznačnosti a srozumitelnosti. Je určena k použití při přípravě. Některé dny jsou pro menší děti poměrně složité, proto doporučuji mít zřetelně stanovenou strukturu a hlavní pravdu dne. K tomu má dopomoci právě přehledná struktura.

ŘEČ DUŠE – PASTORAČNÍ ROZHOVORY

Cituji z předmluvy ke knize Larry Crabba, Řeč duše: „Každý den – ať v práci, na schůzce, při zábavě, na obchodních jednáních, v nemocnici – se lidé baví, argumentují, káží, jednají či vyprávějí nezajímavé příběhy. Ale příliš často je to jenom hovor. Zřídka se jedná o smysluplnou konverzaci, pro níž jsme byli stvořeni. Prázdný hovor nás izoluje od našich dětí, partnerů, přátel, spolupracovníků i našich bližních v církvi. A tak jeden pro druhého zůstáváme do jisté míry neznámí, neodhalení a neteční, neboť náš hovor jen zřídka zasáhne duši. Ale může tomu být i jinak. Spolehne-li se na moc, kterou nám dává Duch svatý, můžeme se dotknout duše druhého člověka způsobem, který přináší růst, smysl a také velikou radost. Autor tuto komunikaci nazývá řečí duše, což je v jistém smyslu způsob nadpřirozené konverzace. Prostřednictvím řeči duše nás může Bůh spojit s nejhlubšími snahami, touhami i sny lidí kolem nás a umožní nám stát se lidmi, jakými bychom měli být. A právě o tom, jak tuto nadpřirozenou konverzaci začlenit do našich církví, škol a rodin, pojednává kniha Řeč duše.“ A toto je závěr knihy, vložil jsem ho sem, protože si myslím, že může pomoci našim rozhovorům na táboře, přestože bez přečtení celé knihy je trochu příliš mechanický:

POHYB ŘEČI DUCHA

Člověk kterého milujete vám vypráví o tom,
co se děje v jeho/jejím životě.

1. PŘEMÝŠLEJTE CO JE ZA TÍM:

Raději příliš nemluvte a naslouchejte.

Přemýšlejte o bitvě mezi touhou mít se dobře a touhou po Bohu.

Jde tomuto člověku víc o Boží požehnání nebo o Boha?

2. PŘEMÝŠLEJTE O VIZI:

Přemýšlejte jak by tento člověk mluvil,
kdyby mu záleželo na Bohu víc než na jeho
požehnáních. Jaký by byl tento člověk
před pádem do hříchu?

3. PŘEMÝŠLEJTE O VÁŠNIVÉ LÁSCE:

Jak jste v tuto chvíli zaujati sami sebou?
Uvědomte si, jak vám vaše vlastní zážitky
brání vstoupit otevřeně do jeho života.

Ptejte se: Čím překážím?

Kéž vás zlomenost přivede k opravdové
touze milovat tohoto člověka.

4. PŘEMÝŠLEJTE O PŘÍBĚHU:

Naslouchejte s nadpřirozenou zvědavostí,
abyste zaslechli klíčové události,
které tohoto člověka při hledání života
odvedly od Boha.

Klad'te spoustu otázek.

Bud'te střídmí v udílení rad.

4. PŘEMÝŠLEJTE O POHYBU:

V rozhovoru není příliš prostoru pro rady,
nechte vedení na Duchu Svatém, bedlivě si
všimněte každého pohybu směrem ke
zlomenosti. Pak směřujte k pokání,
povzbuzujte k víře v konkrétních
záležitostech, sdílejte se o své důvěře
v Boha a oslavujte stane-li se tento člověk
takovým, jak jej Bůh stvořil.